

РЕШЕНИЕ

№ 8239

гр. София, 27.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав, в
публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **10066** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Производството е по чл.145 и сл. АПК, вр. чл.38, ал.7 от Закона за защита на личните данни. Образувано е на основание постъпили две жалби, както следва:

I. От Министъра на вътрешните работи, депозирана чрез пълномощника му гл. юрисконсулт В. Т., срещу Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД в неговата цялост. Със същото е прието, че жалба рег. №ППН-01-376/13.06.2022 г., подадена от Ю. Л. Д., срещу Министъра на вътрешните работи е обявена за основателна и на Министъра на вътрешните работи, в качеството му на администратор на лични данни, на основание чл.58, §2, б. „г“, за нарушение на чл., § 1, б. „д“ и „е“, чл.5, §2 от ОРЗД, вр. чл.25, §2 от ОРЗД, е разпоредено да предприеме технически и организационни мерки за определяне на срокове за съхранение на лични данни в АИС-АНД /на електронен носител/ и да разпише процедура за заличаване на тези лични данни, в т.ч. и процедурни мерки, гарантиращи тяхното спазване, както и на основание чл.83, §5, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679, му е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв. за нарушения на чл.12, §4 от ОРЗД.

В жалбата се твърди, че решението е постановено при противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Сочи се, че решението е немотивирано. Излагат се аргументи, че задължението да водят национални регистри за водачите, техните нарушения, наказания и пр., както и да се създават информационни фондове за съхранение на тези данни, е регламентирано в Закона за движение по пътищата. Твърди се, че в Наредба I – 157/2002 г. е разписано задължението на МВР да предоставя служебна информация за водачите на МПС и

тяхната дисциплина на други органи съобразно законовоопределените им правомощия, поради което не е предвиден максимален срок за съхранение на информацията. Излага становище, че ако бъде предвиден такъв срок МВР ще изпадне в невъзможност да изпълнява нормативно разписаните му задължения. Оспорва се изводът на КЗЛД, че не е налице произнасяне по т.2 от заявлението. Счита, че наложената санкция на Министъра на вътрешните работи е неправилна и немотивирана. Застъпва се становище, че в процесното решение не е налице нарушение на ЗЗЛД и подзаконовите актове по прилагането му, като не е налице и нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679. Иска се отмяна на атакуваното решение по подробно изложени съображения. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

II. От Ю. Л. Д., чрез адв. П. В. от САК, против Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД, в ЧАСТТА, в която е отказано да бъдат приложени корективни мерки по чл.58, §2, буква „в“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679, като разпорежи на субекта на данни по подаденото до администратора заявление от 11.04.2022 г. да заличи посочените в същото лични данни за извършени нарушения на ЗДвП. Оспорващият твърди, че в подадената до КЗЛД жалба се съдържа самостоятелно искане КЗЛД да разпорежи на администратора на лични данни заличаване на посочените такива, при което Комисията е била надлежно сезирана с такова искане, по което на практика не се е произнесла. Изложени са подробни съображения за основателност на това му искане, поради което се твърди, че решението в тази му част е незаконосъобразно.

В жалбата се твърди също, че решението в оспорената му част е нищожно, като постановено от председател и членове на КЗЛД с изтекъл мандат, поради което е налице липса на компетентност на издателя. Иска се обявяване на нищожност, евентуално унищожаваност на атакувания акт, като се постанови решение по същество и се уважи заявеното пред надзорния орган искане за задължаване на администратора на лични данни да заличи посочените в сезиращото го заявление такива, евентуално преписката да бъде върната за ново произнасяне. Поискано е също, в случай, че се приеме, че е налице непълнота на решението на КЗЛД по смисъла на чл.62, ал.2 АПК, преписката да бъде върната на КЗЛД за постановяване на допълнително решение по реда на посочената разпоредба. В жалбата е инкорпорирано и становище относно правилността на акта на КЗЛД в останалата му част.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, в представено писмено становище излага аргументи за неоснователност на жалбите, поради което счита, че същите следва да бъдат отхвърлени. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендирани адвокатски възнаграждения. Разноски не се претендират.

По делото са събрани писмени. Приложена е в заверено копие образуваната през КЗЛД административна преписка.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството пред КЗЛД е образувано на основание постъпила жалба, подадена от Ю. Л. Д. срещу МВР, съдържаща твърдения за неправомерно обработване на личните му данни и произнасяне в срок по заявление за заличаване на лични данни. В жалбата е посочено, че от Удостоверение № 9897-85/06.01.2022 г., издадено му на основание чл.19 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, установил, че в АИС „АНД“ се обработват данни относно извършени от него нарушения по ЗДвП и наложени административни наказания /АУАН и НП на ОД на МВР В. Т., РУ-Горна О./, връчени на 02.09.2005 г., издадени за нарушение на чл.179, ал. 2, т. б от ЗДвП с наложена глоба в размер на 100 лв. и фиш от 28.09.2009 г. от СДВР, 08-РУ за нарушение на чл.147, ал.1 от ЗДвП с наложена глоба от 30 лв. В жалбата е посочено, че администраторът е

допуснал нарушения както по отношение на упражненото право на заличаване, така и по отношение на обработването - съхранението на личните му данни, предвид липсата на срокове за съхранение на лични данни в АИС „АНД“, липсата на срокове за изтриване или периодични проверки на необходимостта от по-нататъшно съхранение на данните, респективно липсата на процедурни правила за спазването им, както и липсата на организационно-технически правила за АИС „АНД“. В тази връзка от КЗЛД е поискано на администратора да бъде разпоредено да установи срокове за съхранение на лични данни в АИС „АНД“, както и процедурни мерки, гарантиращи спазването им, включително срокове за изтриване или периодичен преглед на необходимостта от продължаване на съхранението им. Изрично е поискано КЗЛД да разпореди на администратора да заличи посочените в жалбата негови лични данни.

Видно от приложените към жалбата доказателства, в издадено на основание чл.19, ал.2 ЗМВР Удостоверение от 06.01.2023 г. от СДВР е удостоверено, че като водач на МПС по отношение на Ю. Д. има издадено НП №2122/2005/02.09.2005 г. от ОД на МВР В. Т., РУ – Горна О. с дата на връчване 02.09.2005 г. и дата на влизане в сила 10.09.2005 г., и Акт W682074/02.09.2005 г. за нарушение по чл.179, ал.2, т.6 ЗДвП, санкционирано с глоба от 100 лева, както и Ф. А 796633 на СДВР, съставен на 28.09.2009 г. за нарушение на чл.147, ал.1 ЗДвП, санкциониран с глоба от 30 лева. Във връзка с данните по това удостоверение със Заявление УРИ 812105-7/11.04.2022 г. до Министъра на вътрешните работи Ю. Д. е изискал подробна информация по повод съхраняваните в масивите на МВР негови лични данни /законни цели, правно основание и за какъв срок същите ще бъдат съхранявани и прочие/. Със същото е отправено и искане да бъдат заличени от всички информационни фондове на МВР данните, относно извършените по-горе нарушения на ЗДвП.

С писмо рег. № 328600-22095/28.04.2022 г. Зам.-директора на ГДНП е отговорил на искането в частта, касаеща администратора на лични данни, целите и основанието за обработване на личните данни, срока за който се съхраняват наказателните постановления и актовете, в които е регламентирана процедурата. В писмото липсва изричен такъв по отношение на искането му за изтриване на данните.

Като е приел, че администратор на лични данни е Министъра на вътрешните работи, с писмо изх. № ППН-01-376#2/26.07.2022 г. КЗЛД е уведомила същия за постъпилата жалба, като му е предоставена възможност да вземе становище. В указания от срок липсва процесуална активност от пасивно легитимираната страна.

Жалбоподателят е информиран за образуваното производство. В хода на производството с писмо ППН-01-376#4/26.07.2022 г. са постъпили уточнения по жалбата. Наведени са твърдения, че във връзка с обработването на личните му данни са налице нарушения и на принципите на ОРЗД, по-конкретно чл.5, §1, буква „д“ (ограничение на съхранението“) и чл.5, §2 („отчетност“), на принципите на необходимост и пропорционалност, както и на чл.25, §1 от ОРЗД. Допълва се още, че в Инstrukция 8121з-1280/07.10.2021 г. на Министъра на вътрешните работи са дадени противоречиви разрешения на един и същ въпрос относно определяне на срокове за съхранение, като са регламентирани два противоречиво установени начина, като същевременно сроковете за съхранение не са определени по тях.

Министъра на вътрешните работи е уведомен за постъпилото допълнение към подадената жалбата. Във връзка с това е подадено становище ППН-01-376#7/12.05.2023 г., в което е застъпена теза за неоснователност на жалба и допълнението към нея. Сочи се, че обработването на лични данни на жалбоподателя е правомерно, а искането за тяхното заличаване е неоснователно, като са изложени подробни аргументи в тази връзка.

Депозирано е и допълнително становище рег. № 812100-18815/15.10.2024 г., в което е представена допълнителна информация във връзка с подадената жалбата от Ю. Д.. В него подробно е

аргументирано в каква връзка и по какви причини МВР обработва личните данни на водачите на МПС, техните нарушения и наказания. Сочи се, че целите за съхранението и обработването на тези данни са посочени в ЗДвП и ЗМВР. Излага доводи, че жалбоподателят не доказва нарушение на ЗЗЛД и подзаконовите актове по прилагането му във връзка с обработването на данни и информация спрямо него.

За изясняване на случая от жалбоподателя е изискано да уточни заплатени ли са и кога наложените глоби по НП 2122/2005 г. /на ОДМВР В. Т., респективно акт W682074/02.09.2005 г. за нарушение на ЗДвП и Ф. А 796633/28.09.2009 г. на СДВР/, във връзка с които е упражненото искане за заличаване, и да приложи доказателства в подкрепа на твърденията си. С писмо ППН-01-376#22/16.10.2024 г., указанията са изпълнени, като е поискан и отвод на състава на КЗЛД.

От ответника в производството пред КЗЛД е изискано да представи копие на подаденото от жалбоподателя заявление с вх. № 812105-7/11.04.2022 г. до Министъра на вътрешните работи, получено от Главна дирекция „Национална полиция“; информация и доказателства за произнасяне по искането на жалбоподателя, в частта касаеща искане за заличаване на лични данни, като се посочи налице ли е друга кореспонденция между страните по повод заявлението, различна от писмо с изх. № 328600-22095/28.04.2022 г., като при наличие да се предостави в КЗЛД в заверено копие; уточнение заплатени ли са и кога наложените на жалбоподателя глоби по НП 2122/2005 г. на ОДМВР В. Т., респективно акт W682074/02.09.2005 г. за нарушение на ЗДвП и Ф. А 796633/28.09.2009 г. на СДВР, във връзка с които е и упражненото от жалбоподателя искане за заличаване, които указания са изпълнени в срок. В хода на производството са постъпили становища ППН-01- 376#30/09.12.2024 г. и ППН-01-376#31/09.12.2024 г. В тях се твърди неоснователност на жалбата и неоснователност на искането за отвод на състава на КЗЛД. Към тях са приложени: Писмо 366п-22951/14.10.2024 г. на ОД на МВР - В. Т., писмо 3286р-59136/07.11.2024 г. на ГД „Национална полиция“ и отговор от ОДМВР-В. Т. рег. № 366р-25365/07.11.2024 г. с информация, че НП 2122/2005 г. издадено от ОДМВР-В. Т. не е изпращано в НАП.

Видно от приложения по делото Протокол №55, на проведено заседание на Комисията на 19.12.2024 г., на което страните, редовно уведомени, не са се явили и не са представлявани, жалбата е разгледана по същество, като с 4 гласа „за“ е приет проект за решение, като е определен срок за изготвянето му до 20.01.2025 г.

На основание чл.10, ал.1 от ЗЗЛД, вр. чл.57, параграф 1, буква „е“ от Регламент 2016/679, на 25.03.2025 г. КЗЛД, след като обсъдила становищата на страните в контекста на събраните по преписката доказателства, е постановила оспореното в настоящото производство решение.

В мотивите на същото е прието, че КЗЛД е сезирана с жалба от Ю. Д. срещу Министъра на вътрешните работи, в която са изложени твърдения за неправомерно обработване на личните му данни и произнасяне в срок по заявление за заличаване на лични данни. В тази връзка е прието, че предвид съдържанието му Заявлението до МВР, подадено от Ю. Д., има характера на заявление за достъп до лични данни в едната си част и на заявление за заличаване на лични данни в останалата част. Като адресат на същото е Министъра на вътрешните работи - администратор на лични данни и задължено лице по смисъла на ОРЗД, ЗМВР, Директива 2016/680, ЗДвП и Инструкция № 8121з-71280/07.10.2021 г. на МВР. Прието е, че от приложените доказателства се установява, че отговорът от страна на администратора, касае само пункт 1 на подаденото заявление. Произнасяне по искането за заличаване (пункт 2 от заявлението) липсва. Освен, че администраторът не е предприел действия по искането на субекта на данни по пункт 2, заявителят не бил уведомен и за причините за това. Във връзка с това КЗЛД е приела, че

бездействието на администратора не съответства на задължение, вменено му с разпоредбата на чл.12, §4 от ОРЗД, като не били налице и предпоставки за удължаване на срока, посочен в разпоредбата на същия член. Прието е още, че становището на ответника, изразено едва в хода на производство по искането за заличаване и твърдяната му неоснователност, не може да санира допуснатото нарушение. Предвид констатираното нарушение и факта, че нарушението е поредно за администратора на лични данни, комисията е счела за целесъобразна, ефективна и пропорционална на допуснатото нарушение мярката по чл.58, §2, буква „и“ от ОРЗД, във връзка с чл.83, §5 от ОРЗД - налагане на имуществена санкция на администратора. По отношение на корективните мерки по чл.58, §2, б. „а“, „в“, „д“, „е“, „ж“, „з“ и „й“ от Регламента е прието, че същите са неприложими и нецелесъобразни в случая, а мярката по б. „г“ вече е прилагана по отношение на администратора с посочени влезли в сила решения на КЗЛД. При определяне размера на същата, КЗЛД е отчела както смекчаващите, така и отегчаващите обстоятелствата. С оглед принципа на пропорционалност между тежестта на нарушението и размера на наказанието е определила имуществена санкции в размер на 2 000 лв. От така изложените мотиви на КЗЛД следва извод, че санкцията е наложена за това, че администраторът на лични данни не е предприел действия по искането на Ю. Д. за заличаване на поисканите от него лични данни в АИС „АНД“, свързани с извършени през 2006 и 2009 г. от него нарушения на ЗДвП и не е уведомил субекта на данни най-късно в срок от един месец от получаване на искането за причините да не предприеме действия и за възможността за подаване на жалба до надзорен орган и търсене на защита по съдебен ред – чл.12, §4 ОРЗД.

КЗЛД е счела, че жалбата на Д. е основателна и в частта, касаеща твърдения за нарушения, свързани с липсата на определени срокове за съхранение на лични данни в АИС „АНД“. Предвид изявленията на ответника и събраните по преписката доказателства, Комисията е извела извод, че е налице нарушение на чл.5, §2 от ОРЗД (отчетност), чл.5, §1, буква „е“ (цялостност и поверителност), доколкото администраторът не е изпълнил задължението си да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира, че се обработват само лични данни, които са необходими.

Прието е, че според чл.25, §2 от ОРЗД и становище от 29.11.2027 г. на Работната група по чл. 29 относно някои ключови въпроси във връзка с Директива 2018/680, що се отнася до процесния случай, срокове за съхранение на личните данни на електронен носител, вкл. максимален срок за съхранение, съответно срокове за ограничаване на обработването или архивиране на данните, не са разписани, поради което е налице и нарушение на чл.5, §1, буква „д“ от ОРЗД.

Според мотивите на КЗЛД освен ако специален закон не допуска друго, безсрочното съхранение на лични данни е в разрез с ОРЗД и в нарушение на правата на субектите на данни. Предвид това и доколкото същите не са преустановени, комисията е счела, че на Министъра на вътрешните работи следва да бъде издадено разпореждане по чл.58, §2, буква „г“ от ОРЗД, да предприеме технически и организационни мерки за определяне на срокове за съхранение на лични данни в АИС „АНД“ /на електронен носител/ и да разпише процедура за заличаване на тези лични данни, в това число и процедурни мерки, гарантиращи тяхното спазване, включително, но не само, извършване на периодични проверки.

Въпреки изрично направеното в жалбата до КЗЛД искане от Ю. Д. да се разпореди на администратора да заличи посочените от него лични данни, по това искане липсва произнасяне на Комисията както в мотивите, така и в диспозитива на оспорения в настоящото производство акт.

Решението е връчено на страните съответно на Министъра на вътрешните работи на 26.03.2025 г. и на Ю. Д. на 27.03.2025 г.

В хода на съдебното производство оспорващият Ю. Д. е представил доказателства, че наложените му глоби за процесните нарушения на ЗДвП са били платени. За наложеното с НП №2122/2005 г. на Началника на РУ – Горна О. наказание глобата е заплатена на 29.10.2007 г. по сметка на АДВ след връчване на съобщение за доброволно изпълнение по изп. д. №5920/2007 г. по описа на РД – В. на АДВ. Глобата по издадения през 2009 г. фиш е заплатена с превод по сметка на ТД на НАП – С. на 29.09.2009 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата на Министъра на вътрешните работи е депозирана в законовопредвидения в чл.38, ал.8 ЗЗЛД 14-дневен срок от надлежна страна, адресат на акта, за когото същият е неблагоприятен. Оспореното решение е получено от този жалбоподател на 26.03.2025 г., а жалбата е подадена на 11.04.2025 г. Предвид това същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Съдът намира за недопустима жалбата на Ю. Л. Д., чрез адв. П. В. от САК, против Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД, в ЧАСТТА, в която е отказано да бъдат приложени корективни мерки по чл.58, §2, буква „в“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679, като разпорежи на субекта на данни по подаденото до администратора заявление от 11.04.2022 г. да заличи посочените в същото лични данни за извършени нарушения на ЗДвП. Това е така, тъй като оспореното решение в неговата цялост е позитивен за оспорващия акт, доколкото със същото КЗЛД е приела, че сезиращата я жалба, подадена от него, е основателна. Предвид това за него не е налице правен интерес да оспори това решение. Доколкото съдът прие за установено от приложените към административната преписка доказателства, че в сезиращата КЗЛД жалба изрично е поискано комисията да разпорежи на администратора да заличи посочените в жалбата негови лични данни, като по това искане липсва произнасяне както в мотивите, така и в диспозитива на оспорения в настоящото производство акт, то жалбата му до съда има характер на искане за допълване на оспореното решение. По така заявеното с жалбата искане да се допълни решението на комисията не е компетентен да се произнесе. Доколкото от съдържанието на жалбата следва извод, че искането е за отстраняване на непълнота в постановения административен акт, то съгласно чл.62, ал.1 от АПК по него следва да се произнесе административният орган, който го е постановил.

По тези съображения съдът счита, че жалбата на Ю. Д. следва да бъде оставена без разглеждане и производството по делото прекратено в тази мя част, като на основание чл.130, ал.4 АПК жалбата следва да се изпрати на КЗЛД за произнасяне по реда на чл.62, ал.1 от АПК по искането на Ю. Д. КЗЛД да разпорежи на администратора да заличи посочените в сезиращата Комисията жалба, въз основа на която е образувано административното производство негови лични данни.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав намира жалбата на Министъра на вътрешните работи за НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът следва да прецени законосъобразността на оспореното решение на всички основания, посочени в чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, а именно: дали е издадено от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразено ли е то с целта на закона.

При така извършената преценка съдът счита, че оспореното в настоящото производство решение е издадено от компетентен административен орган – КЗЛД, в съответствие с

предоставените ѝ правомощия по чл.38, ал.1 и ал.3 ЗЗЛД. КЗЛД е независим държавен орган, специализиран в защитата на лицата при обработването на техните лични данни и в контрола по спазването на ЗЗЛД. Комисията изпълнява задачите по чл.57 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съгласно разпоредбата на чл.38, ал.3 ЗЗЛД при подадена до КЗЛД жалба от субект на данни, който счита, че са нарушени правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД, комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл.58, §2, букви "а" - "з" и "й" от Регламент (ЕС) 2016/679 или по чл. 80, ал.1, т.3, 4 и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл.83 от Регламент (ЕС) 2016/679, както и по глава девета. Следователно, когато Комисията е сезирана от лице, считащо, че са нарушени правата му по ЗЗЛД, като е осъществен неправомерен достъп до негови лични данни, то в нейните правомощия е да се произнесе с решение, което подлежи на оспорване пред административния съд.

Съгласно чл.9, ал.4, вр. ал.3 от ЗЗЛД решенията на Комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД Комисията е колегиален орган, който се състои от председател и четирима членове. След като изрично не е посочен вида на мнозинството, се приема, че то е обикновено, а не квалифицирано. Правилата за кворума и мнозинството са изложени в чл.8, ал.6 и ал.7 от ПДКЗЛДНА: заседанията на Комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от членовете на нейния състав. Комисията взема решения чрез явно гласуване с мнозинство от три гласа. На проведеното на 19.12.2024 г. заседание на КЗЛД, когато е взето оспореното в настоящото съдебно производство решение, са присъствали четирима от членовете на комисията. Решението е прието с мнозинство, като четирите гласа са достатъчни по закон. Предвид това, съдът счита, че актът е постановен от компетентен орган и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

Не се споделят възраженията за издаване на акта от некомпетентен орган, обосновано с разбирането за изтекъл мандат на членовете на колективния орган. В случая с Решение от 15 април 2014 г. на Народното събрание е избран съставът, постановил оспореното решение, а следващият състав е избран с Решение от 09.05.2025 г. на Народното събрание. Според чл.7, ал.2 ЗЗЛД членовете на комисията и председателят ѝ се избират от Народното събрание по предложение на Министерския съвет за срок 5 години и могат да бъдат преизбрани за още един мандат. Председателят и членовете на комисията изпълняват функциите си и след изтичането на мандата им до избора на новите председател и членове. По тези съображения на основание чл.7, ал.2, изр. второ ЗЗЛД съставът на КЗЛД продължават да изпълняват функциите си до избора на новия състав - 09.05.2025 г., поради което е налице компетентност за издаване на оспорения акт.

Спазена е установената от закона форма - актът е издаден в писмена форма, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. Същият съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК. Оспореният акт съдържа ясна разпоредителна част и са посочени релевантните факти и обстоятелства, послужили за обявяване на жалбата за основателна.

В производството не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Същото е образувано по жалба на Ю. Д., което е във връзка с правомощията на КЗЛД да разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица по този закон.

Дадена е възможност на страните да вземат участие и да изразят становища в производството. Събрани са всички необходими доказателства и са изяснени всички факти и обстоятелства по случая, поради което правилно е установена фактическата обстановка.

Административният акт е издаден и в съответствие с материалния закон.

По делото няма спор, че Министъра на вътрешните работи е администратор на лични данни съгласно чл.29, ал.1 ЗМВР.

Правилно КЗЛД е приела, че в съответствие с компетентността му е разгледал подаденото от Ю. Д. Заявление УРИ 812105-7/11.04.2022 г., но е отговорил само на инкорпорираните въпроси по пункт 1 от заявлението. По пункт 2 от заявлението да бъдат заличени от всички информационни фондове в МВР данните, отнасящи се до него, а именно НП № 2122/02.09.2005г. и Ф. А 796633/28.09.2009 г., относно извършените нарушения на ЗДВП, администраторът не се е произнесъл и не е предоставил на субекта на данни информация относно действията, предприети във връзка с това искане. Разпоредбата на чл.53, ал.3 ЗЗЛД предвижда удължаване на срока за произнасяне при сложност или голям брой искания, но в настоящият случай няма данни администраторът да се е възползвал от тази законова възможност по отношение на пункт 2 от заявлението. Съгласно разпоредбата на чл.12, §4 от ОРЗД, ако администраторът не предприеме действия по искането на субекта на данни, уведомява последния без забавяне и най-късно в срок от един месец от получаване на искането за причините да не предприеме действия и за възможността за подаване на жалба до надзорен орган и търсене на защита по съдебен ред. Министъра на вътрешните работи, като администратор на лични данни, е бил валидно сезиран на 11.04.2022 г., като с отговора си не се е произнесъл по пункт 2 от подаденото заявление. Дори в хипотеза, че администраторът не е предприел действия по искането по пункт 2, това е могло да доведе до използване на нереализираната възможност за удължаване на срока за произнасяне, а не до липса на произнасяне. Вярно е, че сроковете за произнасяне са инструктивни, а не преклузивни и просрочието им не погасява правата на субектите, но това не освобождава неспазилия ги орган от отговорност. Правилни са изводите на КЗЛД, че изразеното становище в административното производство, че искането за заличаване е неоснователно, не може да се санира допуснатото нарушение.

Следователно, правилни са изводите на КЗЛД, че с бездействието си по произнасяне в срок по искането за заличаване на конкретните данни на Д. Министъра на вътрешните работи е нарушил чл.53, ал.3, вр. чл.56, ал.2 ЗЗЛД.

Разпоредбата на чл.83, §2 от Регламент ЕС 2016/679 гласи, че в зависимост от обстоятелствата във всеки конкретен случай административните наказания „глоба“ или „имуществена санкция“ се налагат в допълнение към мерките, посочени в член 58, параграф 2, букви а)–з) и й), или вместо тях. Когато се взема решение дали да бъде наложено административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ и се определя нейният размер, във всеки конкретен случай надлежно се разглеждат елементи изброени в т. „а-к“ от същия параграф.

Според разпоредбата на чл.83, §5., б. „б“, нарушенията на правата на субектите на данни съгласно членове 12 - 22 подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 EUR или, в случай на предприятие - до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока.

Във връзка с горното, възраженията на Министъра на вътрешните работи в тази насока са неоснователни. Административният орган разполага с оперативна самостоятелност по отношение избора на санкция, като в съответствие с предоставените му функции преценява кое от корективните правомощия по чл.58, §2 от Регламента да упражни. Съдът намира за правилен извода на КЗЛД, че в случая е приложима корективната мярка по чл.58, §2, б. „г“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл.58, §2 от Регламента, без това по б. „и“, имат характера на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни.

Съдът намира, че наложената санкция е законосъобразна, доколкото разпоредбата на чл.83, §5, б.„б“ от Регламент (ЕС) 2016/679 е санкционна именно за нарушаване на основните принципи на чл. 12-22 от Регламента. При определяне размера на санкцията административният орган подробно е обсъдил елементите на чл. 83, § 5 от Регламент /ЕС/ 2016/679, Комисията правилно и законосъобразно, като е взела предвид фактът, че макар и извън срока и предвид образуваното производство администраторът не е отговорил на заявлението по пункт 2 /за заличаване/, фактът, че нарушението не е първо за администратора и с оглед принципа на пропорционалност е наложила имуществена санкция в размер на 2000 лева. Предвид това съдът счита, че съобразно приложимото към случая право, в обстоятелствената част на решението на КЗЛД са изложените подробни съображения, които обосновават определената по вид и размер конкретна санкционна мярка – имуществена санкция. Административният акт съдържа точни и ясни мотиви за направения избор на най-ефективна, целесъобразна и съответна на принципа на пропорционалност мярка за констатираното нарушение. Обоснован е размерът на избраната мярка, при което са взети предвид изяснените по случая релевантни обстоятелства. Изложените съображения от органа са последователни, логични и в съответствие с тежестта на извършеното нарушение.

По отношение на нарушението, свързано с липсата на срокове за съхранение на лични данни в АИС „АНД“, липсата на срокове за изтриване или периодични проверки на необходимостта от по-нататъшно съхранение на данните, респективно липсата на процедурни правила за спазването им, както и липсата на организационно-технически правила за АИС „АНД“, следва да се отбележи, че обработването на лични данни от органите на МВР е допустимо във връзка с изпълнение на дейностите им и се осъществява при условията и по реда на ЗМВР и ЗЗЛД. По-специално в чл.25, ал.1 ЗМВР е предвидено, че за изпълнение на дейностите си органите на МВР могат да обработват лични данни. Органите на МВР могат да обработват и лични данни, получени от други органи, за целите, за които са предоставени, както и за защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и противодействие на престъпността. Според ал.3 на цитираната норма обработването на лични данни се осъществява при условията и по реда на този закон, на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ, L

119/1 от 4 май 2016 г.) или - "Регламент (ЕС) 2016/679 и на Закона за защита на личните данни. Чл.26, ал.1 ЗМВР регламентира, че при обработване на лични данни, свързани с дейностите по защита на националната сигурност, противодействие на престъпността, опазване на обществения ред и провеждане на наказателното производство, органите на МВР могат да обработват всички необходими категории лични данни. Съобразно чл.26, ал.2 ЗМВР сроковете за съхранение на данните по ал. 1 или за периодична проверка на необходимостта от съхранението им се определят от министъра на вътрешните работи. Тези данни се изтриват и в изпълнение на съдебен акт или решение на Комисията за защита на личните данни.

Така на основание чл.26, т.3 ЗМВР е издадена Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г. за определяне на срокове за съхранение на лични данни, обработвани в Министерството на вътрешните работи във връзка с провеждане на наказателно производство по реда на Наказателно-процесуалния кодекс и на проверки за наличие на данни за престъпления от общ характер (Инstrukция № 8121з-748/20.10.2014 г.). Именно по този начин следва да бъде регламентирана и сроковете за съхранение на лични данни в „АИС-АНД“.

В Наредба № I-157 от 1.10.2002 г. са уредени условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина. В разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от същата е посочено, че за всеки водач, получил свидетелство за управление на МПС, се водят на отчет всички данни от свидетелството за управление; данни за постоянния и настоящия му адрес; номерът и датата на протокола за всяка придобита категория; данни за наложените наказания и приложените принудителни административни мерки; данни за броя на отнетите, възстановените и оставащи контролни точки; 7. данни за номера и датата на издадено международно свидетелство за управление на МПС; 8. данни за подмяна на българско национално свидетелство в друга държава. В ал.2 е регламентирано, че данните по отчета за всеки водач се водят в централизирана автоматизирана информационна система, като според ал.3 на същия член при поискване от водача, въз основа на подадено заявление по образец (приложение № 6), в Националния регистър за водачите и техните нарушения и наказания се въвежда статус "Водач на МПС без наказания" в случаите: когато няма наказания за нарушение на правилата за движение по пътищата от първоначалното придобиване на правоспособност и има стаж, не по-малко от 6 години, като и когато няма наказания за нарушение на правилата за движение по пътищата през последните 6 години.

Според разпоредбата на чл.30, ал.1, информация за съставените актове за установяване на административни нарушения, фишове, наказателни постановления, издадени заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, решения, присъди, както и вида и размера на наложените наказания и броя на отнетите контролни точки се съхранява в „АИС АНД“. В ал.2 е записано, че наказателните постановления, решенията, присъдите и заповедите се подреждат по реда на завеждането им в отделни папки и се съхраняват до изпълнението на наложеното наказание или приложената мярка не по-малко от 5 години. В ал.3 е уреден срокът по отношение на наказателните постановления, в които наред с наложеното наказание е постановено и отнемане на контролни точки, се съхраняват до възстановяването на отнетите контролни точки, но не по-малко от 5 години. Видно от цитираната разпоредба ал.2 и 3, срок за съхранение е регламентиран само по-отношение на съхраняването на данни на хартиен носител.

Предвид горното, в процесния случай е налице пропуск от стана на администратора да

създаде правила относно срокът на съхранение на лични данни в „АИС АНД“ /на електронен носител/. Макар законодателят да е предвидил реда и срока за съхранение на информацията, съдържаща се на хартиен носител, това не освобождава от задължение администратора на данни да създаде изрични правила и да уреди реда и срока за съхранение на същата на електронен носител, както и да създаде разписана процедура за заличаване на тези лични данни. В тази връзка КЗЛД правилно е извела извод, че е налице нарушение на чл.5, §2 от ОРЗД и чл.5, §1, буква „е“, доколкото администраторът не е изпълнил задължението си да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира, че се обработват само необходими лични данни на лицата водачи. Не е налице и регламентиране на сроковете за съхранение на личните данни на електронен носител /максимален срок за съхранение, срокове за ограничаване на обработването или архивиране на данните/, поради което е налице и нарушение на чл.5, §1, буква „д“ от ОРЗД.

Съдът намира за правилно приложена и втората корективна мярка, а именно тази по чл.58, §2, б.„г“ от ОРЗД, доколкото е установено, че не са налице разработени конкретни правила по отношение на срокът за съхранение и заличаване на лични данни от АИС-АНД /на електронен носител/ на водачите на МПС и пр. След като се е стигнало до обработване на лични данни в нарушение на принципите, залегнали в чл.5, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679, следва извода, че трябва да бъдат въведени правила с оглед защитата на данните на физическите лица. В конкретния акт следва ясно и точно да са разписани правила по отношение на сроковете за съхранение на личните данни на електронен носител, срокове за ограничаване на обработването и архивирането им.

Предвид гореизложеното съдът намира, че подадената от Министъра на вътрешните работи жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора разноски на оспорващите не се дължат. При липса на направено искане в тази насока от ответника, съдът не дължи произнасяне по отношение на дължими му разноски.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Ю. Л. Д., подадена чрез адв. П. В. от САК, против Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм. д. №10066/2025 г. по описа на АдмС – С.-град в тази му част.

На основание чл.130, ал.4 АПК **ИЗПРАЩА** жалбата жалбата на Ю. Л. Д., подадена чрез адв. П. В. от САК, против Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД, на Комисия за защита на личните данни за произнасяне по реда на чл.62, ал.1 от АПК по искането на Ю. Л. Д., направено в подадената до КЗЛД жалба, да се разпорежи на администратора да заличи посочените от него лични данни в АИС „АНД“ относно извършени от него нарушения по ЗДвП и наложени административни наказания /АУАН и НП на Од на МВР В. Т., РУ-Горна О./, връчени на 02.09.2005 г., издадени за нарушение на чл.179, ал. 2, т. б от ЗДвП с наложена глоба в размер на 100 лв. и фиш от 28.09.2009 г. от СДВР, 08-РУ за нарушение на чл.147, ал.1 от ЗДвП с наложена глоба от 30 лв.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи против Решение №ППН-01-376/2022 г. от 25.03.2025 г. на КЗЛД.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 от АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: